

Educatie pentru Sanatate si Comunicarea in Educatia pentru Sanatate

Acest **curs** prezinta **Educatie pentru Sanatate si Comunicarea in Educatia pentru Sanatate**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **33 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Extras

Cultura generală, inclusiv cultura sănătății, se formează prin instrucția generală a populației în setul continuu al generațiilor. Această secvență a culturii generale, ce poartă titulatura specifică „de sănătate”, mai este considerată și azi ca fiind o activitate de bază și obligatorie a serviciilor de sănătate, în loc să fie apreciată ca o noțiune de „pregătire continuă”, de „educație premanentă”, de „perfecționare” pe un fond pregătit general în sistemul instrucției publice a populației.

Veriga principală pe care ar trebui să acționeze serviciile de sănătate și cele educaționale pentru a avea rezultate bune, pe termen scurt și lung, privind îmbunătățirea stării de sănătate a populației, este educația pentru sănătate.

Ca sistem care include conștiința stării de sănătate, procesul de predare/învățare și participarea, educația pentru sănătate are ca scop creșterea nivelului de cunoștințe medicale ale populației în domeniul sanogenezei, protecției mediului și prevenirii bolilor; formarea și dezvoltarea unor deprinderi corecte care să promoveze sănătatea precum și crearea unei poziții active față de sănătatea individuală și de problemele sănătății publice, în sensul atragerii și capacitării maselor la participarea activă în vederea realizării și consolidării sănătății.

Medicul este un educator de specialitate și este normal să fie utilizat pentru cunoștințele specifice în sistemul instrucției generale a populației (la nivelul unei demnități financiare echitabile pentru acțiunea de educator în cadrul elementelor Educației Naționale), educația pentru sănătate făcând parte din obligațiile instrucției naționale.

După Ch. Gernez-Rieux și M. Gervois, educația pentru sănătate îndeplinește trei roluri, în funcție de scopul urmărit:

- preventiv - temele de educație conținând elemente de instrucție a populației pentru prevenirea îmbolnăvirilor;
- constructiv - de realizare a adeziunii opiniei publice în favoarea sănătății;
- curativ - pentru educarea și convingerea pacienților de a urma prescripțiile medicale.

Putem considera educația pentru sănătate ca fiind o componentă a instrucției generale, o ramură a culturii umane, una din bazele sănătății, cu rol în influențarea modului de viață modern spre conținut favorabil sănătății, în realizarea de generații care să aibă un comportament sanogen și în formarea voinței politice pentru acordarea de către forurile decidente a adevăratului rol ce se cuvine sănătății.

Educația pentru sănătate, la fel ca în celelalte ramuri ale culturii, trebuie să dețină un fond material, fizic, care să stea la baza cuvântului cu rol educativ, ea avînd viabilitate doar atunci când exprimarea teoretică este susținută de un material adecvat cu caracter educativ și cu aplicabilitate practică.

Educația pentru sănătate presupune acceptabilitate, respect reciproc, informare, mijloace pentru deprinderea diferitelor obiceiuri sanogene, cooperarea receptorilor, ea fiind totodată și un drept al omului și o obligație a societății, concretizată printr-o programă analitică școlară anuală integrată programei tuturor treptelor de instrucție (bazate pe mesaj educativ de cultură sanitară, imagini de exemplificare și demonstrații practice).

Educația pentru sănătate implică, obligatoriu, cunoașterea și aplicarea continuă a tehnicilor de comunicare, ca element fundamental.

Datorită faptului că în cadrul comunicării există doi poli: educatorul (cel care transmite informația) și ascultătorul (receptorul sau cel care primește informația), în activitățile de comunicare cei doi poli trebuie să aibă flexibilitatea de a schimba permanent rolurile, adică și educatorul trebuie să știe să asculte. El trebuie să accepte sentimentele altor persoane, să știe cum să stimuleze discuția pentru a avea loc un dialog cu individul sau convorbirea cu grupul mic de indivizi, ținând cont, permanent, de comunicația non verbală, care, uneori, poate fi mai eficientă și utilă decât cea verbală.

Pot apare bariere în comunicație care țin de deosebirea socio-culturală dintre educator și receptorul informației, receptivitatea scăzută a audientului, atitudine negativă față de medic sau educator, înțelegere limitată sau transmiterea de mesaje contradictorii.

Pentru a depăși aceste bariere educatorul trebuie să vorbească clar și rar, într-un limbaj adecvat auditoriului, cu explicații, și să transmită informațiile într-o succesiune logică, numărul acestora/ședință să nu fie prea mare și să revină asupra noțiunilor importante, când are dubii în legătură cu înțelegerea lor de către auditor, utilizând tehnici pedagogice adecvate.

În practica medicală, foarte frecvent educația pentru sănătate se realizează în grupuri mici, în care comunicarea este mai adecvată nevoilor de formare.

Aceste grupuri pot fi: omogene (cel mai eficiente), sau neomogene.

În cadrul transmiterii informației active în grupul de lucru sunt uzual utilizate o serie de tehnici în educația pentru sănătate:

- "tehnica brainstorming" - tehnică provocatoare ce urmărește să mobilizeze participanții pentru identificarea unor nevoi și găsirea unor soluții;
- "tehnica brainwriting" - fiecare persoană își exprimă în scris ideile în ceea ce privește nevoile educative într-o problemă definită, după care ideile consemnate se triază și se aduc la cunoștința grupului;
- "tehnica grupului nominal" - fiecare membru al grupului își exprimă părerea în legătură cu o problemă, iar educatorul grupează ideile comune.

În cadrul modernizării mijloacelor de comunicare, Organizația Pan-Americană a Sănătății a inițiat și difuzat în anul 1989 un program de educație pentru sănătate prin sateliți (privind situația sanitară în America Latină, mortalitatea infantilă, rolul femeii în serviciile de sănătate, toxicomania, etc.)

Tipuri de educație pentru sănătate

Există trei tipuri de educație pentru sănătate: formală, nonformală și comportamentală:

1. educație pentru sănătate formală care este rezultatul unui proces planificat de transmitere de experiențe, cunoștințe, ce vizează toată populația (socializare secundară a individului), necesită efort de predare-învățare și educatori;

2. educația pentru sănătate nonformală vizează componentele din conduita individului care se formează prin experiență sau imitație (socializarea primară a individului); nu necesită efort cu caracter de educație, de transmitere a cunoștințelor; este realizată de familie și comunitate;

